

РЕШЕНИЕ

№ 6272

гр. София, 22.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 22.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **4124** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 във връзка с чл. 124 от Закона за държавния служител.

Образувано е по жалба на И. С. Ч. против Заповед № ЧР – 128/09.03.2012г., издадена от председателя на Държавната комисия по сигурността на информацията, с която служебното правоотношение на жалбоподателя от длъжността главен експерт в отдел „Обучение”, дирекция „Вътрешна сигурност” е прекратено на основание чл. 12, ал.1 от ЗДСл.

В жалбата се твърди, че оспореният административен акт е незаконосъобразен, тъй като жалбоподателят до назначаването си на държавна служба в ДКСИ е изпълнявал държавна служба по ЗОВСРБ и нормата на чл.12, ал.1 от ЗДСл като основание за прекратяване на служебното му правоотношение е неприложима. Искане се отмяна на оспорената заповед. Претендира се присъждане на деловодни разноски.

Подробни съображения за нейната незаконосъобразност се размиват в представените по делото писмени бележки на процесуалния представител на жалбоподателя.

Ответникът – председателят на Държавната комисия по сигурността на информацията /ДКСИ/ оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна по съображения, че кадровата военна служба не се включва в понятието държавна служба по смисъла на ЗДСл, тъй като дейността на въоръжените сили на РБ не е административна дейност по смисъла на чл.1, ал.1 от ЗДСл.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорения индивидуален административен акт. Видно от приложения по делото пощенски плик оспорването е направено пред Върховен административен съд на 30.03.2012г. извън срока по чл. 149, ал.1 от АПК, считано от 12.03.2012г., когато заповедта е връчена при отказ на жалбоподателя. Но оспореният акт не съдържа указание пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба. Липсата на такива указания има за последица удължаване на срока за съдебно оспорване на основание чл. 140, ал.1 от АПК. Съгласно цитираната разпоредба, когато в административния акт или в съобщението за неговото издаване не е указано пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба, съответният срок за обжалване по дял III на АПК „Производства пред съд” се удължава на два месеца. В процесния случай жалбата от 30.03.2012г. е подадена в 2 – месечния срок по чл. 140, ал.1 от АПК и като такава е процесуално допустима.

При разглеждането ѝ по съществото на спора, съдът намира следното:

Страните в процеса не спорят по фактите.

Със заповед № ЧР-216/26.04.2011г. на председателя на ДКСИ И. С. Ч. е назначен на длъжността главен експерт в отдел „Информационни фондове”, дирекция „Информационни фондове и системи”, към поделение Специализирана администрация на ДКСИ, с ранг III-ти младши, считано от 16.05.2011г. Длъжността е заета по служебно правоотношение на основание чл. 9, ал.2 от ЗДСл и при условията на чл.12, ал.1 от същия закон.

Със заповед № ЧР-529/29.08.2011г. на председателя на ДКСИ жалбоподателят по негово заявление от 29.08.2011г. е преназначен на длъжността главен експерт в отдел Обучение, дирекция Вътрешна сигурност, поделение Специализирана администрация на ДКСИ, считано от 12.09.2011г.

С оспорената в настоящото производство заповед ЧР-128/09.03.2012г. на органа по назначаване, служебното правоотношение от последната длъжност е прекратено на основание чл.12, ал.1 от ЗДСл, считано от 02.04.2012г.

В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя се представя препис от удостоверение № 37/20.05.2011г. издадено от командира на поделение 46380 – МО, от което е видно, че има прослужено време от 17 години, 2 месеца и 12 дни като военнослужещ за периода от 01.03.1994г. – 12.05.2011г.

При така установените факти, съдът приема от правна страна, следното:

Атакуваният административен акт за прекратяване на служебно правоотношение е издаден от компетентен орган – председателя на ДКСИ, който съгласно чл. 8, ал.1, т. 5 от Устройствения правилник на ДКСИ и на нейната администрация, е натоварен с правомощия по назначаване и освобождаване на държавните служители в тази администрация.

При издаването му е спазена предписана от закона форма. Действително заповедта не съдържа указание пред кой орган и в какъв срок може да бъде обжалвана, съгласно изискването на чл. 59, ал.2, т.7 от АПК, но този пропуск има за последица удължаване срока за обжалване съгласно чл.140, ал.1. от АПК и не представлява нарушение на формата, което да обоснове отмяна на административния акт на това основание.

Не се констатираха съществени нарушения на административното производство, които да са засегнали правото на защита на жалбоподателя.

Основният спор по делото касае материалната законосъобразност на оспорения акт.

Нормата на чл. 12, ал.1 от ЗДСл предвижда възможност за прекратяване на служебно правоотношение без предизвестие при две кумулативно предвидени условия: да е

възникнало за първи път и прекратяването да е извършено в рамките на 1 – годишен срок, считано от датата на встъпване в длъжност. При наличието на посочените материалноправни предпоставки преценката за освобождаване от държавна служба на това основание е на органа по назначаване.

В конкретния случай, страните в процеса не спорят по отношение наличието на втората предпоставка – служебното правоотношение на И. С. Ч. е прекратено на 02.04.2012г., в рамките на едногодишния срок от датата на назначаването му на държавна служба в ДКСИ – 16.05.2011г.

Спорът е относно наличието на първото условие по чл. 12, ал.1 от ЗДСЛ – дали прекратеното служебно правоотношение е възникнало за първи път. Жалбоподателят чрез процесуалния си представител твърди, че изпълняваната от него военна служба като военнослужещ по реда на ЗОВСРБ в продължение на 17г. 2м. 12 дни за периода 01.03.1994г. – 12.05.2011г., представлява държавна служба по смисъла на чл.2, изр.2 от ЗДСл във връзка с чл. 133, ал.1 от ЗОВСРБ, поради което прекратяването на служебното правоотношение на основание чл.12, ал.1 от ЗДСл е незаконосъобразно.

Ответникът, чрез процесуалния си представител изразява становище, че придобият от жалбоподателя до момента на назначаването му на държавна служба в ДКСИ трудов стаж като военнослужещ е от значение единствено за определяне на съответния ранг на служителя, на основание §2 от ДР на ЗДСл. Според ответника военната служба действително е вид държавна служба с особено предназначение, но не попада в обхвата на понятието държавна служба, по смисъла на ЗДСл, тъй като се касае до различни по своята същност правоотношения, регламентирани в различни закони.

Дефиницията на понятието държавен служител е дадена в нормата на чл. 2, ал.1 от ЗДСл в редакцията ѝ от ДВ бр. 95 от 2003г., приложима към момента на назначаване на жалбоподателя на държавна служба в ДКСИ през 2011г., както и към момента на издаване на оспорената заповед – 09.03.2012г. Цитираната норма предвижда, че държавен служител е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага орган на държавна власт при осъществяване на неговите правомощия. Съгласно чл. 2, ал.2 от ЗДСл длъжностите, които се заемат от държавни служители, се определят в Единния класификатор на длъжностните в администрация, респективно от [Класификатора на длъжностите в администрацията](#) /изм. ДВ бр.15/21.02.2012г./, който се приема от Министерския съвет и се обнародва в "Държавен вестник". Според чл. 6 от ЗДСл служебното правоотношение на държавния служител възниква и държавната служба се изпълнява въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт.

Понятието „военна служба” за периода, през който жалбоподателят удостоверява, че е бил военнослужещ, е дефинирано в нормата на чл. 10, ал.1 от ЗОВСРБ /отм. в сила до 12.05.2009г./, както и в нормата на чл. 133 от ЗОВСРБ /ДВ бр. 35 от 2009г. в сила от 12.05.2009г./. Съгласно първата норма – военната служба във въоръжените сили е държавна служба с особено предназначение, която се изпълнява съгласно Конституцията и закона. По силата на чл.10, ал.2 от ЗОВСРБ /отм./ лицата, изпълняващи военна служба са военнослужещи.

Военната служба е дефинирана по идентичен начин и в нормата на чл. 133, ал.1 от ЗОВСРБ - държавна служба за подготовка и осъществяване на въоръжената защита на страната. С изменението на тази разпоредба от ДВ бр.16 от 2010г., в сила от 26.02.2010г. подобно на уредбата по отменения ЗОВСРБ е посочено, че гражданите, приети на военна служба са военнослужещи.

От тълкуването на цитираните норми, настоящият съдебен състав намира, че следва да се даде отрицателен отговор на доводите на жалбоподателя, че изпълняваната от него военна служба попада в приложеното поле на чл. 2 от ЗДСл.

Статутът на държавен служител е въведен за първи път с приемането на ЗДСл в сила от 28.08.1999г. Макар и към тази дата специалният закон – ЗОВСРБ да дефинира военната служба като държавна служба, длъжността на военнослужещия не отговаря на останалите характеристики на понятието държавен служител по чл. 2, ал.1 във връзка с ал.2 от ЗДСл – да заема платена щатна длъжност в държавната администрация, която длъжност е определена за изпълнение от държавен служител съгласно Единния класификатор на длъжностите в администрация, респективно Класификатора на длъжностите в администрацията, след нормативната промяна от ДВ бр. 15/2012г. и да подпомага орган на държавна власт при осъществяване на неговите правомощия. Видно от действащите в процесните периоди класификатори, длъжността на военнослужещите не е посочена сред длъжностите, включително и тези в министерство на отбраната, които подлежат на заемане от държавни служители. С оглед на изложеното следва да се приеме, че изпълнението на военна служба съгласно 10, ал.1 от ЗОВСРБ /отм., ред ДВ бр. 49/2000г./, респективно чл. 133, ал.1 от ЗОВСРБ /в сила от 12.05.2009г./ не представлява държавна служба по смисъла на чл.2 от ЗДСл.

По делото не са налице твърдения и доказателства, че жалбоподателят е работил като държавен служител на друга длъжност в администрацията, извън работата като военнослужещ, поради което служебното му правоотношение на длъжността главен експерт в ДКСИ е възникнало за първи път и подлежи на прекратяване на основание чл.12, ал.1 от ЗДСл.

Цитираната в писмените бележки на процесуалния представител на жалбоподателя легална дефиниция на понятието държавен служител, дадена в чл. 2, ал.1, изр. 2 от ЗДСл, която препраща към държавната служба, уредена в специалните закони е в сила от 01.07.2012г. и е неотносима към материалната законосъобразност на оспорения административен акт съгласно правилото на чл. 142, ал.1 от АПК.

От друга страна препращането на чл. 2, ал.1, изр. 2 от ЗДСл / в сила от 01.07.2012г./ е под условие - държавни служители са и лицата, на които специален закон предоставя статут на държавен служител, при спазване изискванията на този закон /ЗДСл/. В тази връзка при тълкуването на понятието държавен служител, с оглед приложението на чл.12, ал.1 от ЗДСл следва да се има предвид и изискването на чл. 2, ал.2 от ЗДСл цитирано по-горе – изпълняваната по специалния закон длъжност, да е определена за заемане от държавни служители съгласно Класификатора на длъжностите в администрацията, приет от МС.

Предвид всичко изложено се налага краен извод, че оспореният административен акт, с който е прекратено служебното правоотношение на И. Ч. на основание чл.12, ал.1 от ЗДСл е законосъобразен като издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на процесуалния и материалния закон, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С. град I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. С. Ч. против Заповед № ЧР – 128/09.03.2012г., издадена от председателя на Държавната комисия по сигурността на информацията.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: